

စိတ်ကူးချီချီအနုပညာ

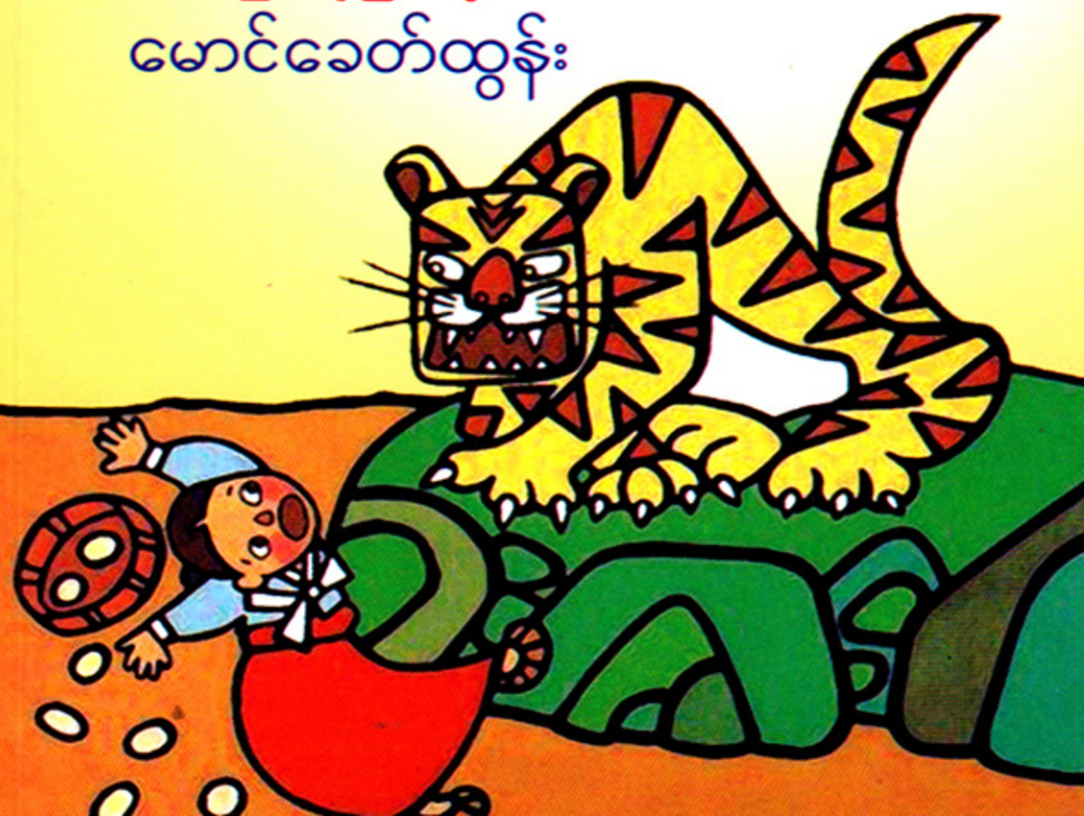

ငှက်ညှိကလေး၏

နာမည်ရပ်ကုန်

အခြားပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း

ကံကောင်းသော သိုးထိန်းသမားလေး

တစ်ခါက တောင်ကုန်းဂူတွေထဲမှာ မှော်အစွမ်းရှိတဲ့ လူပုကလေးတွေ မြောက်မြားစွာ နေထိုင်ကြသတဲ့ ။ သူတို့ တစ်တွေအားလုံးဟာ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီနဲ့ ဖန်ဖိနပ်တွေကို စီးကြပြီး သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီဟာ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးစီဆွဲထားတဲ့ ကတ်ဦးထုပ်တစ်လုံးစီ ဆောင်းထားကြသတဲ့ ။ သူတို့ ဟာ အဲဒီကတ်ဦးထုပ်နဲ့ ဖိနပ်တွေကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိတယ်။ တကယ်လို့ လူပုလေးတစ်ယောက်ဟာ သူဦးထုပ် ပျောက်ပြီဆိုရင် အရှက်ကွဲကာ ဂုဏ်ပျက်တာ ခံရတယ်တဲ့ ။ ဦးထုပ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ခေါင်းလောင်း ပျောက်ဆုံးသွားပြီဆိုရင်တောင် ခေါင်းလောင်းကို ရှာမတွေ့မချင်း နေ့နေ့ညည အိပ်လို့ မရနိုင်ဘူးတဲ့ ။

တစ်ညမှာ လူပုကလေးတွေဟာ သစ်ပင်တွေအောက်မှာ အတူတကွ ကခုန်နေကြသတဲ့ ။ အဲဒီလို ကခုန်နေတုန်းအချိန်မှာ လူပုကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးထုပ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းဟာ ပျောက်ဆုံးသွားလေတယ်။ ခေါင်းလောင်းကလေးဟာ မြက်ခင်းတွေကြား ကျရောက်သွားတာဖြစ်တယ်။ တခြားခေါင်းလောင်းတွေ သိပ်ဆူညံနေလေတော့ သူခေါင်းလောင်း ပြုတ်ကျသွားသံကို မကြားရလို့ သူဦးထုပ်က ခေါင်းလောင်းကလေး ကျပျောက်သွားတာကို မသိသေးဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ သူဟာ အိမ်ကို ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်မှ သူဦးထုပ်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ဦးထုပ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ခေါင်းလောင်း

ကလေးမရှိမှန်း သိသွားတော့တယ်။

အဲဒီအခါ တခြားလူပုကလေးတွေက သူ့ကိုသွားပြီး ခေါင်းလောင်းရှာဖို့ ပြောဆိုကြတယ်။ ဒါနဲ့ လူပုကလေးလည်း သူ့ဦးထုပ်ကို ပြန်စွပ်ကာ ခေါင်းလောင်းရှာဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။

သူတို့ ကခုန်နေတဲ့ နေရာရောက်တော့ နေထွက်နေလို့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ အလင်းရောင်တွေ ဖြာကျနေတယ်။ မြက်ခင်းပေါ်က နှင်းသီးကလေးတွေ ဟာ နေရောင်ကြောင့် တလဲ့လဲ့နဲ့ တောက်ပနေကြတယ်။ သူဟာ သူ့ခေါင်းလောင်ကလေးကို မြက်ခင်းအနှံ့ လှည့်လည်ရှာဖွေပေမယ့် ခေါင်းလောင်းကလေးတော့ ရှာလို့ မတွေ့ဘူးတဲ့ ။

သူက "ငါ့ခေါင်းလောင်းကလေးကို ငှက်တွေ ချီယူသွားတာဖြစ်ရမယ်။ သပိတ်လွယ်ငှက်ဟာ အရောင်တောက်တောက်ပစ္စည်းဆိုရင် ကြိုက်တယ်"လို့ ဆိုကာ မှော်လူပုကလေးဟာ သူ့ကိုယ်မှာ အတောင်ပံတွေဖန်ဆင်းလိုက်ပြီး သစ်ပင်တွေဆီ ပျံတက်သွားကာ သစ်ပင်ပေါ်က အသိုက်တွေထဲမှာ သူ့ခေါင်းလောင်းကို ရှာဖွေလေတော့တယ်။ အသိုက်တွေထဲမှာ ငှက်ဥကလဲ့လို့ ဘာမျှမရှိတာ တွေ့ရတယ်။ မှော်လူပုကလေးဟာ သူ့ခေါင်းလောင်းကို ရှာလို့ မရတာနဲ့ အတော်စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူဟာ တောင်ပံခတ်ပြီး မြေပြန့်လွင်ပြင်တွေဆီ ပျံသန်းသွားပြီး "ဘယ်သူများ ကျွန်ုပ်ခေါင်းလောင်းကလေးကို တွေ့မိပါသလဲ" လို့ ဆိုညည်းလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမျှ သူ့စကားကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်တာ မတွေ့ရဘူးတဲ့ ။

နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ သိုးတစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သိုးတွေရဲ့ လည်ပင်းမှာ ခေါင်းလောင်းတစ်ခုစီ ချိတ်ဆွဲထားတာ တွေ့ရတယ်။ သိုးတွေ လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ သာယာတဲ့ ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ကြားရ

တယ်။

မှော်လူပုကလေးက "သိုးတွေထဲမှာ ငါ့ခေါင်းလောင်းကို ရှာရမယ်"
လို့ ဆိုကာ သိုးတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပျံဝဲကာ

"သိုးကလေး၊ သိုးကလေး

ခေါင်းလောင်းသိမ်းထားလျှင် ပြောပါမနေး၊

သင့်မှာ ခေါင်းလောင်းကလေးရှိလျှင်

ပြန်ပေးစေချင် အမြန်ပင်။"

အဲဒီအချိန်မှာ သိုးထိန်းကလေးဟာ သူ့သိုးတွေကို ထိန်းကျောင်းနေတာမို့ မှော်လူပုကလေးရဲ့ တေးသီချင်းသံကို ကြားရလို့ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ အတောင်နှစ်ဖက်နဲ့ မှော်လူပုကလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ ငှက်ပဲ။ သီကျူးတဲ့ တေးသီသံကလည်း အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ သိုးတွေရဲ့ လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ခေါင်း

လောင်းတွေအကြောင်း တေးသီဖွဲ့ထားတာပဲ။ ငါ့မှာ ရှိတဲ့ ငွေခေါင်း
လောင်းအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး " လို့ သိုးထိန်းသမားလူငယ်က ဆို
နေတယ်။

အဲဒီနောက် သိုးထိန်းသမားလေးဟာ
သူ့အိတ်ထဲကငွေခေါင်းလောင်းကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လှုပ်လိုက်
တဲ့ အခါ ငွေခေါင်းလောင်းကလေးက သာယာတဲ့ အသံ ထွက်ပေါ်လာတ
ယ်။ အမှန်တော့ အဲဒီခေါင်းလောင်းလေးဟာ
မှော်လူပုကလေးပိုင်ဆိုင်ပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့
ခေါင်းလောင်းကလေးပါပဲ။

မှော်လူပုကလေးဟာ သူ့ခေါင်းလောင်းကလေးကို ပြန်တွေ့တော့ အ
တော်ပဲ ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူဟာ သူ့ခေါင်းလောင်းကလေးကို ပြန်ရဖို့
ဘယ်လိုနည်းသုံးရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ
အကြံတစ်ခု ရသွားတယ်။

မှော်လူပုကလေးဟာ အဝေးသို့ပျံထွက်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဘွား
အိုအသွင် ဖန်ဆင်းလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီနောက် သူဟာ တုတ်ကောက်က
လေးကိုကောက်ကာ ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့ သိုးထိန်းသမားကလေးဆီ
လာခဲ့တယ်။

အဘွားအိုက သိုးထိန်းသမားကလေးအား...

"မင်္ဂလာပါ လူကလေး၊ အဘွား မင်းမှာ ရှိတဲ့ ခေါင်းလောင်းကလေး
ကို ဝယ်ချင်လို့ ပါ။ အဘွားကို ရောင်းပါလား" လို့ ပြောဆိုလေတယ်။

သိုးထိန်းသမား လူငယ်လေးက...

"ကျွန်တော့်ခေါင်းလောင်းက ရောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး အဘွား။ ကျွန်

တော့်ခေါင်းလောင်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ခေါင်းလောင်းတွေထဲမှာ တစ်
မူ ထူးခြားတဲ့ ခေါင်းလောင်းကလေးဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းလောင်းကလေး
တစ်ချက်လှုပ်ခါလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ကျွန်တော့်ဆီ သိုး
တွေပြေးလာကြပါတယ်။ ဘယ်လောက်ချို့သာတဲ့ ခေါင်းလောင်းကလေး
လဲ။ အဘွား နားထောင်ကြည့်ပါ" လို့ ဆိုကာ ခေါင်းလောင်းကလေးကို
အဘွားနားကပ်ကာ လှုပ်ခါ လိုက်လေတယ်။

"ခေါင်းလောင်းသံလေးက အတော်သာယာတာပဲ။ လူကလေးကို ငွေ
ဒင်္ဂါးသုံးပြား ပေးမယ်လေ။ ရောင်းပါလား" လို့ အဘွားအိုက စကားဆို
သည် ။

သိုးထိန်းသမားလေးက...

"ကျွန်တော် ငွေမလိုချင်ပါဘူး၊ ဒီခေါင်းလောင်းလေးမျိုးအတွက်
တော့ ငွေဟာ အလကားပဲ" လို့ ပြန်ပြောလေတယ်။

အဘွားအိုယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မှော်လူပုကလေးက တစ်ဖန် "ကဲ၊
ငွေဒင်္ဂါး ငါးပြားအထိပေးမယ်လေ။ ရောင်းပါလား" လို့ စကားဆိုပြန်တ
ယ်။ သိုးထိန်းသမားကလေးက ခေါင်းခါပြန်တယ်။

"ဒါဖြင့် ဟောဒီငွေဒင်္ဂါး လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ဆိုရင်ကော"လို့
အဘွားအိုကပြောကာ လက်တစ်ဆုပ်စာရှိ ငွေဒင်္ဂါးများကို ပြတယ်။

အဲဒီအခါမှာ လည်း သိုးထိန်းသမားလေးက...

"အဘွားအိုရဲ့ ငွေဒင်္ဂါးပြားတွေက သိပ်လေးပေမယ့် တီးခတ်လို့ မရ
ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခေါင်းလောင်းကိုသာ အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်ပါတ
ယ်" လို့ ပြန်လည်ပြောဆိုလေတယ်။

သိုးထိန်းသမားလေးက သူ့မှာ ရှိတဲ့ ငွေခေါင်းလောင်းကလေးကို ဘ

ယ်လိုမျှ မရောင်းမှန်း သိသွားတဲ့ အခါ အဘွားအိုလည်း ခေါင်းလောင်းကလေးကို ပြန်ရနိုင်တဲ့ နောက်တစ်နည်းကို စဉ်းစားပြန်တယ်။

"ကဲ၊ လူကလေး ဒီတုတ်ဖြူဖြူကလေးကို ကြည့်စမ်း။ ဒီတုတ်ချောင်းလေးက ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းပါ။ လူကလေးမှာ ဒီတုတ်ချောင်းလေးသာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် လူကလေးရဲ့ သိုးတွေကို ကောင်းကောင်း ထိန်းကျောင်းလို့ ရပြီ။ ဒီတုတ်ချောင်းကလေး လက်ထဲမှာ ရှိနေရင် လူကလေးရဲ့ သိုးတွေ ခပ်ဝေးဝေးကို သွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သိုးတွေလည်း မပျောက်တော့ပါဘူး။ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း တခြားသိုးထိန်းရဲ့ သိုးတွေထက် သိုးမွေးတွေ ပိုမိုရရှိပါလိမ့်မယ်" လို့ ပြောဆို ဆွယ်ပြန်လေတယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ သိုးထိန်းသမားလေးဟာ အဘွားအိုပြောစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သိုးထိန်းသမားလေးဟာ အဖြူရောင် တုတ်ကလေးကို တွေ့ရတယ်။ အဖြူရောင်တုတ်ချောင်းပေါ်မှာ သိုးရုပ်တွေကို ရုပ်လုံးပေါ်ထုထွင်းတာကို တွေ့ရတယ်။

အဘွားအိုက...

"ကဲ လူကလေး၊ ခေါင်းလောင်းကလေးကို ပေးမယ်ဆိုရင် ဟောဒီထူးဆန်းတဲ့ တုတ်ကလေးကိုပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား" လို့ ဆိုကာ တုတ်ချောင်းကို ကမ်းပေး လိုက်လေတယ်။

သိုးထိန်းသမားလေးက တုတ်ချောင်းကိုယူလိုက်ကာ "ခေါင်းလောင်းအတွက် တုတ်ချောင်းတဲ့ ဟေ့" လို့ ဟစ်အော်လိုက်ပြီး ငွေခေါင်းလောင်းကလေးကို အဘွားအိုအား ပေး လိုက်လေတယ်။

အဘွားအိုယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မှော်လူပုကလေးလည်း ငွေခေါင်းလောင်းကို ရတယ်ဆိုရင်ပဲ လေနဲ့ အတူ တစ်ဟု န်ထိုး ပျံသန်းထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ သူဟာ မှော်လူပုကလေးတွေရှိတဲ့ တောင်ကုန်းဆီသို့ အရောက်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ တောင်ကုန်းဆီရောက်တဲ့ အခါ သူ့ကိုယ်သူ လူပုကလေးဘဝ ပြန်ရောက်စေပြီး လူပုကလေးတွေကို...

"ဟာ၊ ဟဲ့ ငါ့ခေါင်းလောင်း ပြန်တွေ့ပြီဟေ့" လို့ ဆိုကာ လူပုက လေးဟာ ဝိုင်းပတ်ကခုန်နေလေတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သိုးထိန်းသမားလေးဟာ ထူးဆန်းတဲ့ တုတ်ချောင်းက လေးရလို့ အလွန်ပဲ ဝမ်းသာနေတယ်။ သူဟာ ငွေခေါင်းလောင်းကလေး အတွက် နှမြောစိတ် လုံးဝမပေါ်ခဲ့ဘူး။ တုတ်ချောင်းကလေးရတဲ့ နေ့က စပြီး သူ့သိုးတွေကို ထိန်းကျောင်းရတာ အလွန်ပဲ အဆင်ပြေနေတာကို တွေ့ရလို့ သိပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေတယ်။

မကြာမီမှာ ယာသမားအားလုံးက သူတို့ သိုးတွေကို ထိန်းကျောင်းဖို့ အလုပ်အပ်နှံကြတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ သိုးထိန်းသမားကလေးဟာ သိုးထိန်းဘဝမှ ယာပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်လာကာ မကြာမီ သူ့ရွာမှာ အချမ်းသာဆုံးသူဌေးကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေတယ်။ ။

[A Wreath of Golden Blossoms စာအုပ်မှ The Lucky Sephered Boy.]

*

မင်းသားကလေးနှင့် သူ့အမှုတော်ထမ်း

တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်ငယ်ကလေးတစ်ခုမှာ ပညာဉာဏ် အမြော် အမြင်ကြီးမားပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူ တစ်ဦးရှိသတဲ့ ။ သူ့မှာ အိုး အိမ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိစဉ်ကတည်းက သူဟာ မင်းသားလေးတစ်ပါးထံမှာ အမှုတော်ထမ်းရွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမင်းသား လေးဟာ အင်မတန် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ သူဖြစ်တယ်။ အဲဒီမင်း သားကလေးဟာ အမှုတော်ထမ်းတွေကို ကျာပွတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး ကျာပွတ်သံ ကို နားဆင်ကာ အလွန်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေသတဲ့ ။

တစ်နေ့မှာ မင်းသားကလေးဟာ သူ့အမှုတော်ထမ်းတစ်ဦးကို အိမ်နီး ချင်း တိုင်းပြည်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ မင်းသားကလေးက ခွန်အားကြီးမား တောင့်တင်းတဲ့ မြင်းကို စီးပြီး အမှုတော်ထမ်းက အားအင်ချည့်နဲ့ ငယ်ရွယ်တဲ့ မြင်းကိုစီးပြီး နောက်ကလိုက်ရတယ်။

သူတို့ ဟာ ခရီးအတော်နှင် လာပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ တစ်နေရာ အရောက်မှာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်များ ဖုံးအုပ် မည်းမှောင်လာ ကာ သူတို့ နောက်က မိုးထစ်ချုန်းသံတွေ ကြားကြရတယ်။ လျှပ်စီးတွေ ဝင်းဝင်းလက်လက်နဲ့ မိုးထစ်ချုန်းသံတွေ နားကွဲလုမတတ် ကျယ်လောင်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှတယ်။

မင်းသားကလေးဟာ သူရဲဘောကြောင်သူဖြစ်လို့ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ မိုး
ထစ်ချုန်းသံတွေကို ကြားရတော့ အင်မတန်ကြောက်ရွံ့နေသတဲ့ ။
ဒါကြောင့် မင်းသားလေးဟာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပုန်းခိုဖို့ နေ
ရာရှာပေမယ့် ပုန်းခိုဖို့ နေရာကို ဘယ်နေရာမှ ရှာမတွေ့ဘူးတဲ့ ။

မင်းသားလေးဟာ မြင်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်လိုက်ကာ သူ့နောက်တော်

ပါးကို စောင့်နေပြီး...

"မြန်မြန်လာ။ ဒီလောက်တောင် ဘာလို့ နှေးကွေးနေရတာလဲ။ အပျင်းထူတဲ့ ကောင်။ ငါ့ကို အမီလိုက်"လို့ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းဆူပူသတဲ့ ။

အဲဒီအခါ အမှုတော်ထမ်းက...

"ကျွန်တော်မျိုး အရှင်မင်းသားကို ဘယ်လိုအမီလိုက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မြင်းဟာ အရှင့်သားမြင်းတော်လို ခွန်အားဗလတောင့်တင်း သန်မာတာ မဟုတ်ဘူး ။ အတော်ကလေး အားနည်းနေပါတယ်" လို့ ပြန်လည်လျှောက်တင်သတဲ့ ။

မင်းသားကလေးဟာ သူ့အမှုတော်ထမ်းရဲ့ လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားတော့...

"ဒါဆိုရင် မင်းဟာ မြင်းကိုအစားအစာတွေ ကောင်းကောင်း မကျွေးလို့ အားနည်းနေတာဖြစ်မယ်။ ဒါဟာ မင်းအမှားပဲ။ အခုဆို ဘယ်လိုလုပ်တော့မလဲ။ အပျင်းထူတဲ့ ကောင်" လို့ ပြောပြောဆိုဆို အမှုတော်ထမ်းရဲ့ ခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ အားကုန်ထုချ လိုက်လေတယ်။ အမှုတော်ထမ်းဟာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားလို့ မြင်းပေါ်က ကျမသွားအောင် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်အောင် မနည်းကြိုးစားယူလိုက်ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်းကင်မှာ ဝင်းခနဲ လျှပ်စီးလက်တာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ မင်းသားကလေးဟာ ကြောက်လွန်းလို့ မျက်စိကို အတင်းစုံမှိတ် ထားလိုက်တာကို သူ့အမှုတော်ထမ်းက မြင်တွေ့သွားပြီး ခေါင်းထဲမှာ ရုတ်ခြည်းအကြိတ်ခတ်သွားပြီး အဲဒီအခွင့်အရေးကို ရယူကာ သူ့မြင်းရိုက်တဲ့ ကျာပွတ်ကို တအားလွှဲကာ မင်းသားလေးရဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်ချ လိုက်လေတယ်။

အဲဒီအခါ မင်းသားလေးက သူ့ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ပြီလို့ ထင်သွားပြီး အလွန်ကြောက်လန့်သွားကာ မြင်းရဲ့ လည်ဆံမွေးတွေရဲ့ ကြားမှာ သူ့ခေါင်း ကို ဝှက်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကောင်းကင်မှာ လျှပ်စီးလက်လိုက်လို့ မင်းသားလေးဟာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ ခေါင်းကို မြင်းလည်ဆံမွေးကြား ဝှက်ထားလိုက်တိုင်း သူ့အမှုတော်ထမ်းက ကြိမ်လုံးနဲ့ သူ့ကိုယ်ကို လှမ်းလှမ်းရိုက်နေလေတယ်။

အဲဒီလို အမှုတော်ထမ်းက မင်းသားလေးကို ကြိမ်လုံးနဲ့ ဆယ်ကြိမ် ထက်မနည်း ရိုက်တဲ့ အခါ မင်းသားလေးလည်း မြင်းပေါ်က အောက်သို့ပြုတ်ကျကာ သတိမေ့မြောသွားလေတယ်။

အမှုတော်ထမ်းလည်း သူ့မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြေပြင်ပေါ်မှာ မေ့မြောနေတဲ့ သူ့သခင်မင်းသားလေးအနီးမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ အမှုတော်ထမ်းဟာ မင်းသားလေး သတိပြန်လည်မလာမီမှာ မင်းသားလေးဘေး မြေပြင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းလိုက်ပြီး မင်းသားလေးနည်းတူ သတိမေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေ လိုက်လေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသားလေးဟာ သတိပြန်လည်ရ လာလေတယ်။ သူဟာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ လျှပ်စီးလက် မိုးထစ်ချုန်းသံတွေရပ်သွားပြီး မိုးလည်း တိတ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။

မင်းသားလေးဟာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေတာမို့ မနည်းထယူရတယ်။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းဖို့ တောင် မနည်းကြိုးစားယူရတယ်။ သူဟာ သူ့အမှုတော်ထမ်းဆီ ကိုယ်ကို တရွတ်တိုက်သွားကာ အမှုတော်ထမ်းကို လှုပ်နှိုး လိုက်လေတယ်။ အမှုတော်ထမ်းလည်း သူ့မျက်စိကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်ကာ...

"ကျွန်တော်မျိုး မိုးကြိုးအပစ်ခံရတယ်။ ဘုရားမလို့ မသေတာ" လို့ ပြောတယ်။

သူ့စကားကြားရတဲ့ အခါ မင်းသားလေးက ပြုံးပြီး ကြွားဝါတဲ့ လေ သံနဲ့ . . .

"ငါ့ရဲ့ ဘဝတာမှာ မင်းလိုသူရဲဘောကြောင်တဲ့ အမှုတော်ထမ်းမျိုးများ မရရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ငါ့ကိုကြည့်၊ ငါ့ကို မိုးကြိုးဆယ်ကြိမ်တောင်ပစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မင်းလို ကြောက်ရွံ့ဖို့ နေနေသာ သာ မျက်တောင်တောင်မခတ်ခဲ့ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း ကြည့်လိုက်စမ်း။ မိုးကြိုးလေး တစ်ချက်ကလေး ပစ်တာနဲ့ ပဲ မြေပေါ်ပြုတ်ကျ သတိမေ့သွားတယ်မဟုတ်လား။ ကဲ ကဲ ထ ထ၊ ငါတို့ ခရီးဆက်ကြရ အောင်" လို့ ပြောဆိုကာ မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး သူတို့ နှစ်ဦး ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတယ်။ သူ့အမှုတော်ထမ်းကတော့ သူ့ကို အပြစ်မ ရှိ အပြစ်ရှာ အမြဲတမ်းဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့တဲ့ သူ့သခင်ကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်ရလို့ ပီတိဖြစ်ကာ သူ့သခင်နောက်က ပြုံးပြီးကြီး လိုက်ပါလာခဲ့ လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ မင်းသားလေးဟာ သူ့ပြုမူ ချက်တွေ မှားယွင်းမှန်းသိလို့ အမှုတော်ထမ်းတွေအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ စိတ် ကို ပြုပြင်ခဲ့တယ်။ အမှုတော်ထမ်းတွေအပေါ် ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံပြော ဆို ပြုမူလာခဲ့တယ်။ အမှုထမ်းတွေအပေါ် အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ ဆူပူကြိမ်း မောင်းတာကို ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ မင်းသားလေးရဲ့ ကောင်းသတင်းဟာ ပြည်ရွာအနှံ့ ပျံ့ နှံ့သွားလေတဲ့ ။ ။

[Folk Tales of Mongolia စာအုပ်မှ မွန်ဂိုလီးယားပုံပြင် The Prince and the servant.]

★